

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐτά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 5 Ἰανουαρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 6

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1935

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸ παιδί πήδησε ἀπ' τὸν ἐλέφαντα
κι' ἀκολούθησε τὸν Μπεκήρ
ποὺ τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἓνα
σαλόνι σκεπασμένο μὲ ψά-
θες ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα ἦ-
ταν δροσερὴ κι' εὐχάριστη
χάρης στὶς «πάνκες», κάτι
πελώριες βεντάλιες κρεμα-
σμένες ἀπὸ τὸ ταβάνι, ποὺ
δυό-τρεῖς σκλάβοι τίς κου-
νοῦσαν ἀδιάκοπα.

Μόλις ἀντίκρουσε τὸν μι-
κρὸ Ἰνδὸ ἡ πριγκίπισσα
Ἰωάννα σηκώθηκε βίαια ἀπὸ
τὸν ψάθινο καναπέ ὅ-
που καθόταν, ἔτρεξε πρὸς
τὸ μέρος του καὶ τὸν ἔσφι-
ξε στὴν ἀγκαλιά της.

— ὦ, ἦρθες ἐπιτέλους,
καλὸ μου παιδί! φώναξε μὲ
τὴ θέρμη καὶ τὸ πάθος ποὺ
συνειθίζουν ὅλες οἱ κρεολές.
Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη
ποὺ σὲ βλέπω, τέλος πάν-
των. Ἐσὺ λοιπὸν ἔσωσες
τὸν μικρὸ μου Ζουάν ;

Ὅπως εἶπαμε καὶ πάρα
πάνω, ἡ μητρικὴ ἀγάπη
τῆς κυρίας Ντυπλεῖξ τὴν
ἔκανε νὰ δίνη υπερβολικὴ
σημασία στὴν πράξη τοῦ
μικροῦ Ἰνδοῦ.

Στὴν πραγματικότητα τὸ
παιδί της δὲν εἶχε διατρέ-
ξει κανέναν κίνδυνον.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω
γιά σένα, παιδί μου; πρό-
σθεσε.

Μόλο ποὺ τοῦ μιλοῦσε σὲ ταμουλ
καὶ ποὺ τὴν καταλάβαινε πολὺ καλὰ,

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

— Ἀ! ἦρθε ἡ Πρωτοχρονιά!.. Νά, ἀκούω ἀπὸ
μακριὰ τὸν Ἀη-Βασίλη!.. Τί καλὰ μοῦ φέρνει
ἄραγε ;

ὁ Ντάρλι τὴν ἐκοίταζε ἐκστατικὸς
χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξη. Ἡ ὥραία
αὐτὴ κυρία, ποὺ ἦταν τόσο πλούσια
ντυμένη καὶ φοροῦσε τόσο διαφορε-
τικὰ φορέματα ἀπ' ὅ,τι ἦταν συνει-
θισμένος νὰ βλέπῃ ἴσαμε τότε ὁ μι-
κρὸς Ἰνδός, τὰ ἀπροσδόκητα χάδια
τῆς καὶ τὰ γλυκὰ της λόγια, ὅλα αὐ-
τὰ τὸν ἔκαναν νὰ τὰ χάσῃ. Ἀλλω-
στε δὲν εἶχε ξαναμπεῖ ποτέ του σὲ
πλούσιο σπῆτι καὶ κάθε τι ποὺ ἔδλε-
πε ἐκεῖ μέσα ἦταν γι' αὐ-
τὸν ὥραιο καὶ θαυμαστό.

Κοίταζε γύρω του μ' ἓνα
ὕφος δειλιασμένο καὶ στε-
νοχωρημένο. Συνῆλθε ὅμως
γρήγορα γιατί δὲν ἦταν ἀπὸ
φυσικοῦ του ντροπαλὸ παι-
δί, καὶ ὅταν ἡ πριγκίπισσα
Ἰωάννα τὸν ρώτησε πῶς
τὸν λένε, τῆς ἀποκρίθηκε
μὲ σταθερὴ φωνή :

— Ντάρλι.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

— Ὅσων εἶναι κι' ὁ Καν-
τούρ.

— Ποῖος εἶναι ὁ Καντούρ ;

— Ὁ ἐλέφας μου.

— Ὁ ἐλέφας σου ;

— Νά, γεννηθήκαμε μα-
ζί, τὴν ἴδια μέρα.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται τώ-
ρα ὁ ἐλέφας σου ; ρώτησε
ἡ πριγκίπισσα, ποὺ ἔκανε
γοῦστο μὲ τίς ἀπαντήσεις
τοῦ παιδιοῦ.

— Ἐκεῖ, ἔκανε ὁ μικρὸς
Ἰνδός, δείχνοντας μὲ τὸ δά-
χτυλο τὴν αὐλὴν ποὺ φαι-
νόταν ἀπὸ τὸ παράθυρο.
Εἶναι κάτω ἐκεῖ, μαζὶ μὲ
τὸ τριανταφυλλὶ παιδάκι.

— Μὲ τὸ γιό μου ; ρώτη-
σε ἡ κυρία Ντυπλεῖξ.

— Νά.

— Καὶ λές πῶς ὁ ἐλέφας
αὐτὸς εἶναι δικός σου ;

— Νά, δικός μου εἶναι.

— Δηλαδή του πατέρα σου, βέβαια.
— Δεν έχω πατέρα. Ούτε πατέρα ούτε μάνα.
— Είναι καιρός που τους έχασες;
— Όχι.
— Τους θυμάσαι;
— Ναι.
— Τι δουλειά έκαναν;
— Ο πατέρας μου ύφαινε μπαμπακερά ύφασματα κι' η μητέρα μου τὰ κεντούσε.

— Ήταν λοιπόν από την τάξη των Σούντρα!

— Ναι.
— Όστε λοιπόν κι' εσύ είσαι ένας Σούντρα.

Τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ ἔγινε μονομιάς κατακόκκινο σὰν νὰ εἶχε ἀκούσει τὴ βαρύτερη προσβολή.

Ἐκανε ἓνα βήμα πρὸς τὰ πίσω καὶ σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του.

— Ἐγὼ εἶμαι ἓνας Κατρυά! εἶπε. Καὶ συνέχισε:

— Ὁ Βράχμας, ὅταν δημιούργησε τὸν κόσμο, ἔκανε ἀπὸ τὸ κεφάλι του νὰ γεννηθοῦν οἱ Βραχμᾶνες, οἱ ἱερεῖς ποὺ εἶναι ἀφιερωμένοι στὴ λατρεία του καὶ ἔχουν γιὰ ἔργο τους νὰ μορφώνουν τὸ λαό.

» Ἀπὸ τὸ χέρι του οἱ Κατρυά, οἱ πολεμιστές, ποὺ τὸ ἔργο τους εἶναι νὰ κυβερνοῦν, νὰ προστατεύουν τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ μοιράζουν τὸ δίκαιο καὶ τὸ ἀδίκιο.

» Ἀπὸ τὸν μηρὸν του ἔβγαλε τοὺς Βαίσιες, τοὺς γεωργοὺς ποὺ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ πουλοῦν τὰ προϊόντα της.

» Ἀπὸ τὸ πόδι του τοὺς Σούντρας ποὺ κάνουν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ δουλεύουν τοὺς εὐγενεῖς».

— Μπράβο, ἔκανε ἡ κυρία Ντυπλεῖζ ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ παιδί νὰ τῆς πῇ ὡς τὸ τέλος τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴ κατ'ἑξῆς. Καὶ ποῖς σοὺ τὰ ἔμαθε αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες τώρα;

— Ἡ μητέρα μου, ἡ Νάτσα.

— Καὶ καλά, πῶς γίνεται οἱ γονεῖς σου νὰ εἶναι Σούντρας καὶ σὺ νὰ εἶσαι Κατρυά;

— Ἐγὼ εἶμαι ἓνας Κατρυά! ἔκανε πάλι ὁ Ντάρλι μὲ τὴν ἴδια ὑπερηφάνεια.

Ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα δὲν ἐπέμενε. Κοίταξε τὸ παιδί παρ'ἀτηρητικὰ.

— Μπορεῖ νὰ τὸν ἀνάστησαν τίποτε Σούντρας, ποὺ νὰ τοὺς νομίζει γονεῖς του, καὶ στὴν πραγματικότητά ν' ἀνήκει σὲ τάξη ἀνώτερη, εἶπε μέσα της, παρατηρώντας πόσο λεπτὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ εἶχε τὸ παιδί, τί τολμηρὸ καὶ εἰλι-

κινὲς ποὺ ἦταν τὸ βλέμμα του, ὅλα τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ χοντροκομμένα καὶ βασιανισμένα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ κι' ἀπὸ τὰ τρομαγμένα, φιλόποπτα καὶ ὑπουλά βλέμματα ποὺ ρίχνουν πάντα γύρω τους, συνειθισμένοι καθὼς εἶναι νὰ συναντοῦν παντοῦ τὴν περιφρόνηση καὶ νὰ δέχονται ἀπ' ὅλους προσβολές.

— Τί μπορῶ νὰ σοὺ κάνω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες γιὰ τὸ παιδί μου; ρώτησε πάλι ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα.

Ὁ Ντάρλι τὴν κοίταξε μὲ ἀπορία. Δὲν καταλάβαινε γιὰ τί τοῦ μιλοῦσε.

— Τί ἔκανα; ρώτησε.

Ἡ κυρία Ντυπλεῖζ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μὰ κόπηκε μονομιάς ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνιση τοῦ μικροῦ Ζουάν ποὺ μπήκε μέσα σὰν σίφουνας. Ὁ μικρὸς ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα παιδιά τῆς πριγκίπισσας καὶ τὸ πῶς χαϊδεμμένο ἀπ' ὅλα.

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φύγῃ ὁ Ντάρλι! φώναξε μὲ θέρμη, ἀγκαλιζόντας τὸν μικρὸ Ἰνδὸ. Ὁ Ντάρλι εἶναι φίλος μου. Θέλω νὰ μείνῃ ἔδω γιὰ νὰ παίξουμε καὶ θέλω νὰ μείνῃ κι' ὁ Καντούρ μαζί μας.

— Τὸν γνωρίζεις κιόλας τὸν Καντούρ; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του παίρνοντας τὸν στὰ γόνατά της.

— Καὶ βέβαια τὸν γνωρίζω.

— Εἶναι ὁ ἐλέφας σου, δὲν εἶναι; ρώτησε ἡ πριγκίπισσα γυρίζοντας στὸν Ντάρλι.

— Ναι, ἀπάντησε εὐθύς ὁ Ζουάν, κόβοντας τὸν Ντάρλι ποὺ ἀνοίγε τὸ στόμα του. Εἶναι ὁ ἐλέφαντάς του, κι' εἶναι πολὺ καλὸς ἐλέφαντας κι' ἐγὼ ἀνέβηκα ἐπάνω στὴ ράχη του μαζί μὲ τὸν Ντάρλι καὶ ἡ Χλόη δὲν ἤθελε, μὰ ἐγὼ ἀνέβηκα καὶ ἡ Χλόη εἶχε ἓνα φόβο! Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα καθόλου φόβο καὶ ὁ Ντάρλι μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ καὶ εἶπε, στὸν ἐλέφαντα...

Δὲν ξέρω τί τοῦ εἶπε μὰ ὁ ἐλέφαντας ἄρχισε νὰ περπατᾷ σιγά-σιγά καὶ ἔκλινε τὸ γύρο τῆς αὐλῆς κι' ἐγὼ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος. Κι' ὕστερα ἦρθε ὁ Μπεκὴρ γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Ντάρλι καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἔδω καὶ τότε ἡ Χλόη μ' ἔδωσε νὰ κατεβῶ καὶ τότε ἦρθε ὁ Φραγκίσκος, ὁ ἀδελφός μου, κι' ἤθελε κι' αὐτὸς ν' ἀνέβῃ ἐπάνω στὸν Καντούρ κι' ἀνέβηκε μὰ δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῇ τὰ λόγια ποὺ κάνουν τὸν Καντούρ καὶ περπατᾷ κι' ὁ Καντούρ δὲν ἤθελε νὰ περπατήσῃ καὶ τώρα νᾶρθῃ μιὰ στιγμή, κάτω ὁ Ντάρλι γιὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ περπατήσῃ καὶ νὰ μὴν ξαναφύγῃ πᾶς ποτὲ-ποτὲ ἀπὸ δῶ!

— Θέλεις νὰ κάνῃς τὸ χατήρι τοῦ

Ζουάν καὶ νὰ μείνῃς μαζί μας; ρώτησε ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα.

— Μένω μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση μαζί μὲ τὸν τριανταφυλλὶ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Ντάρλι.

Τὸ ζήτημα, εἶχε λυθεῖ κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἔγινε τὸ ψυχοπαῖδι τοῦ διοικητῆ Ντυπλεῖζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ γκαρούμπα

Ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ πείσῃ τὸν Ντυπλεῖζ νὰ δεχθῇ στὸ σπίτι του τὸν προστατευόμενόν της. Ἐκτὸς ποὺ κάθε ἐπιθυμία τῆς γυναίκας του ἦταν γι' αὐτὸν ἱερή, ἀλλὰ κι' ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἦταν ἓνα παιδί τόσο γλυκό, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς χωρὶς ἀμέσως νὰ τὸ συμπαθήσῃ. Ὅλα τὰ παιδιά τῆς κυρίας Ντυπλεῖζ ἐνοιωθὰν πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὸν Ντάρλι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ Χρηστίνα κι' ἀπὸ τὴ Σουζάννα δυὸ χαριτωμένες κοπέλλες δεκάξῃ καὶ δεκαπέντε ἐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΑΪΤΗ

Ἐρτασε ἐπιτέλους στὸ μαγεμένον νησί:

Χθὲς μᾶς ἦρθε τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀπὸ κεῖ-πέρα.

Ἐνα πελώριο γράμμα, σὲ λεπτό, κιτρινωπὸ ἀπ' τὸν καιρὸ, χαρτί. Χρειάστηκαν τέσσερις μῆνες γιὰ νὰ ἔρθῃ. Ἦταν ἓνα σημαντικὸ γεγονός αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν ἡσυχὴ οἰκογενειακή μας ζωή.

Θυμάμαι ἀκόμη μὲ πόση συγκίνηση ἀνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, γιὰ νὰ τὸ προφτάσω τῆς γιαιάς, ἐνῶ ἡ μητέρα, μὲ τρεμάμενα χέρια, τὸ ἀνοίγε κάτω στὴν τραπέζια.

Ὁ φάκελλος γεμάτος γραμματόσημα καὶ σφραγίδες καὶ μέσα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ γράμμα τὸ μεγάλο, ἓνα μικρὸ γιὰ μένα, ἓνα γράμμα ἀποκλειστικὰ δικό μου, μ' ἓνα ρὸς πατημένο, σὰν ἄστρο, λουλουδάκι.

Αὐτὸ τὸ λουλουδάκι, μοῦγραφε ὁ ἀδελφός μου, εἶχε ἀνθίσει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό του, μέσ' τὸ δωμάτιό του σχεδὸν ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα λουλουδάκια τῆς Ταϊτῆς.

Μὲ πόση συγκίνηση, ἱερὴ μπορῶ νὰ πῶ, ἀγγίξα αὐτὸ τὸ μικρὸ λουλουδάκι ζωντανὸ σχεδὸν ἀκίνητο καὶ ἐλαφρὰ μυρωμένο. Ἦταν κι' αὐτὸ κατὰ τὸν τρόπο τοῦ μακρινοῦ καὶ τόσο ἄγνωστο, μαγεμένο νησί.

Τὸ φύλαξα σ' ἓνα χρυστάλλινο κουτάκι, μὲ τόση προσοχή ποὺ τὸ ἔχω ἀκόμη.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ'.

Μιά μέρα, ὁ Φλώρος καὶ ὁ Ἀρουραῖος ἔκαναν καὶ τὴν γνωριμία τοῦ χοντρο-Ἴπποπόταμου. Τὸν ἀπάντησαν δηλαδὴ στὸ δρόμο καὶ τὸν χαιρέτησαν μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἐκεῖνος ὅμως δὲν τοὺς εἶπε λέξη, μόνο ἀνοίξε τις πελώριες σαγόνες του. Πῶ, πῶ, τί στόμα πηγάδι!

— Τί κάνει; ψιθύρισε ὁ Ἀρουραῖος ἀνίσχυος.

— Μὴ θέλει νὰ μᾶς φάῃ; εἶπε τρέμοντας ὁ Φλώρος.

— Όχι, μοῦ φαίνεται μᾶλλον πὼς χασμουριέται.

Ἐκάναν λάθος κι' οἱ δύο. Ὁ χοντρο-Ἴπποπόταμος ἤθελε ἀπλούστατα νὰ φταρνισθῇ. Κι' ὅταν φταρνίσθηκε, ἔγινε ἓνας κρότος φοβερός κι' ἡ πνοὴ τοῦ παχύδεσμου ἔστειλε τοὺς δύο φίλους μας ψηλά, σὰν νὰ τοὺς σήκωσε ἓνας δυνατὸς ἀέρας.

Ἐπесαν μακριὰ ἓνα μίλι κι' εἶναι θαῦμα πὼς δὲν σκοτώθηκαν.

— Φταρνισμα μιὰ φορὰ! φώναξε ὁ Φλώρος ἀμα στάθηκε στὰ πόδια του.

— Ἄν τὸν ξαναἰδοῦμε, πρέπει νὰ κρυφτοῦμε, συμβούλεψε ὁ Ἀρουραῖος.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ χοντρο-Ἴπποπόταμος, ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά, ἦταν λυπημένος γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε, χωρὶς νὰ θέλῃ, στὸ Φλώρο καὶ στὸν Ἀρουραῖο. Καὶ συλλογίζονταν:

— Αὐτὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζώακια, ποὺ τᾶστεῖλα στὸν ἀέρα, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὰ βρῶ καὶ νὰ τοὺς ἐκφράσω τὴ λύπη μου. Τῷ θεῷ κι' ἐ-

γὼ νὰ φταρνιστῶ τὴ στιγμή ποὺ ἦταν μπροστά μου; Τὸ φταρνισμα ἔρχεται χωρὶς νὰ σὲ ρωτᾷ.

Κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ, ψάχνοντας ἔδω κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ βοῇ τοὺς φίλους μας, μὰ τοῦ κάκου. Γιατὶ ἐκεῖνοι, μόλις τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ, θυμούνταν τὸ φταρνισμὰ του καὶ κρύβονταν.

Αὐτὸ βάσταξε ὅλη τὴν ἡμέρα. Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ καλὸς Ἴπποπόταμος ἀπελπίστηκε, κάθησε κουρασμένος κι' ἄρχισε νὰ λὲθ δυνατὰ:

— Τὰ καῦμένα τὰ ζώακια! Κοῖμα ποὺ δὲν τὰ βοῇκα, νὰ τοὺς ζητήσω συχώρεση, νὰ τὰ ἱκανοποιήσω.

Ὁ Φλώρος κι' ὁ Ἀρουραῖος ἦταν κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά. Ἀκούσαν αὐτὸ τὸ μονόλογο καὶ συγκινήθηκαν.

— Καλὸς ἄνθρωπος φαίνεται ὁ κύριος Ἴπποπόταμος, εἶπε ὁ Φλώρος.

— Βγαίνουμε νὰ μᾶς ἰδῇ; ἐπρότεινε ὁ Ἀρουραῖος.

Βγῆκαν ἀπὸ πλῆσιασαν τὸν Ἴπποπόταμο.

— Καλησπέρα σας, κύριε! τοῦ εἶπαν μαζί κι' οἱ δύο.

Ὁ Ἴπποπόταμος ἀκούσε τις φιλὲς ἐκείνες φωνίτσες, γύρισε καὶ, μὲ μεγάλη του χαρὰ, εἶδε τὰ ζώακια ποὺ εἶχε κακομεταχειρισθῇ.

— Καλησπέρα σας, φίλοι μου, τοὺς εἶπε μὲ μεγάλη προθυμία. Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ κάμετε ψηλά. Δὲν τῷ θεῷ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΥ ΠΑΠΑ-ΒΑΓΓΕΛΗ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Πρώτ' απ' όλα σ' αυτό το εύλογημένο το χιόνι, που δεν έπαυε και που δεν θ' άφινε τους χριστιανούς νάρθουν για να γιορτάσουν την γέννηση του Χριστού στην εκκλησία. Και πόσοι απ' αυτούς δεν θάβελαν να επιστρέψουν στο δρόμο του Θεού και να μετανοήσουν για τα αμαρτήματά τους και να λάβουν τη Θεία Κοινωνία; Κι' αυτοί οι άγριοι άνθρωποι, οι τσοπανέροι, που δεν καταλαβαίνανε γιορτή παρά μόνον στην εκκλησία, αν δεν έρχόνταν για να λειτουργηθούν, δεν θά μπορούσαν να γιορτάσουν. Δεν θά έννοιωθαν πώς σήμερα είναι Χριστούγεννα, δεν θά καταλάβαιναν τόσο βαθειά όσο έπρεπε, πώς σήμερα γεννήθηκε ο Αυτρωτής, πώς σήμερα πρέπει να είμαστε όλοι μονιασμένοι, πώς την σημερινή ημέρα, δεν άρπάζει πρόβατα άκρη κι' ο πειδ πεινασμένος λύκος. Ο παπᾶ Βαγγέλης σταύρωσε τα χέρια του κι' έγρειρε το κεφάλι:

— Κύριε ήμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, δὲν φταῖνε αὐτοὶ ποὺ δὲν έννοιωσαν ὅσο πρέπει τὴν ἀγάπην Σου. Φταῖω ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς ποὺ δὲν εἶμαι ἅγιος νὰ τοὺς τὴν διδάξω. Κι' ἂν θέλῃς κάποιον νὰ τιμωρήσῃς, τιμώρησέ με ἐμένα, τὸν ἀνάξιό δοῦλο σου.

Σηκώθηκε κι' ἔφερε κἀνα δυὸ κούτσουρα νὰ ρίξῃ ἀκόμη στὴν φωτιά. Ἦσαν πελώρια, σωστοὶ κορμοὶ δένδρων καὶ τὰ εἶχε φέρει τοῦ παπᾶ Βαγγέλη ὁ Δημητρός ἀπὸ τὸν λόγγο. Ἦταν φτωχὸς κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρος κι' ἔβγαζε τὸ ψωμί του ὅπως μπορούσε, μ' ὅλο ποὺ ἔβγαине καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀμα ἔβλεπε τὰ παιδιὰ του νὰ πεινᾶνε, ἔμπαινε πότε-πότε καὶ μὲς στὰ ξένα τὰ κοττέτσια. «Πλούσιοι εἶναι, παπᾶ μου, δὲν θά χαθoῦν ἅμα τοὺς λείφει ἓνα κοτόπουλο» ἔλεγε, ὅταν ὁ παπᾶς τὸν νοθετοῦσε. Γιατὶ σὸν παπᾶ Βαγγέλη μοναχὰ ἔπαιρνε ὁ Δημητρός τὸ θάρρος νὰ λέῃ ὅλα του τὰ βᾶσανα καὶ τίς ἀμαρτίες.

Καὶ σήμερα δὲν θά μπορούσε οὔτε τὸν ὄρθρο νάρθῃ νὰ ἀκούσῃ, γιὰ νὰ καθαριστῇ λίγο ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὴν ἀμαρτία.

Καὶ συλλογιζόταν ὁ παπᾶ Βαγγέλης ὅλους τοὺς φτωχοὺς ποὺ δὲν θάχανε αὐριο Χριστοῦγεννα οὔτε ψωμί νὰ φᾶνε, καὶ τοὺς ἀρρώστους ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν παρηγοριά οὔτε στὴν εκκλησία. Καὶ συλλογιζόταν τὰ μικρὰ παιδιᾶκια, ποὺ δὲν θά μπόρεσαν μὲ τὸ χιόνι νὰ βροῦνε γιὰ νὰ

ποῦν τὰ κάλαντα καὶ ποὺ αὐριο δὲν θάρχόντουσαν νὰ μεταλάβουν, καὶ τὴν Ἀνθὴ τὴν κόρη τῆς κυρᾶ Νιόνας ποὺ ἔτοιμαζότανε γιὰ νάρθῃ νιόνυφη αὐριο στὴν εκκλησία καὶ θά τὴν ἐμπόδιζε τὸ χιόνι. Καὶ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ θυμότανε τὸν ἑαυτὸ του, έννοιωθε ὁ παπᾶ Βαγγέλης λύπη ἀντὶ γιὼ χαρά, σήμερα ποὺ ξημέρωναν Χριστοῦγεννα.

Ὁ παπᾶ Βαγγέλης τινάχτηκε ξαφνισμένος. Ἐνοιωθε κρύο καὶ τυλίχτηκε καλύτερα μὲ τὴν μποῆα του. Τὰ θεόρατα κούτσουρα ποὺ εἶχε ρίξει στὸ τῆξι εἶχαν χωνέψει καὶ ἡ φωτιά ἐκόντευε νὰ σβύσῃ. Πῶς ξεχάστηκε ἔτσι κι' ἄφησε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Σηκώθηκε καὶ κοίταξε τὸ ρολόι. Τέσσερες ἦταν κι' ὅλας. Κι' αὐτὸν τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, ἀπόψε τέτοια σκόλη! Ἀχ, ποῦ τὰ ἄλλα χρόνια ποὺ ἔκανε τὴν ἀγρυπνία μὲς μὲ ὅλους τοὺς τσοπάνηδες στὴν Ἐκκλησία! Φέτος μόνος του κι' ἔρημος θά γιόρταζε τὰ Χριστοῦγεννα μὲσα στὰ χιόνια.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε ἔξω. Τὸ χιόνι εἶχε πάψει πιά νὰ πέφτῃ κι' ὁ οὐρανὸς ἦτανε ἑξωτερὸς καὶ καθρός. Λίγα ἄστρα τρεμοφέγγανε ἐκεῖ ψηλά καὶ καθὼς ἡ γῆ ἦταν ἔτσι ἄσπρη πέρα ὡς πέρα, φαίνότανε σὴν νὰ εἶχε πετάξῃ κάθε μαυρίλα κι' ἀσχημά καὶ νάχαι βάλει κι' αὐτὴ τὰ καλά της, γιὰ νὰ υποδεχθῇ τὸ Ἄγνὸ Παιδάκι, ποὺ θά ἐρχότανε ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὴν κόλαση.

Ὁ παπᾶ Βαγγέλης ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τίς καμπάνες. Τίς χτυποῦσε μ' ὅλη του τὴν δύναμι, μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ. Τίς χτυποῦσε δυνατὰ, σὴν νάθελε ν' ἀντηχήσουν ὡς κάτω στὶς στάνες καὶ στοὺς κάμπους, νὰ τίς ἀκούσουν οἱ Χριστιανοί, νὰ σταυροκοπηθοῦνε καὶ νὰ ποῦνε: «Ἐημερώνουνε Χριστοῦγεννα». Τίς χτυποῦσε ἀκόμη σὴν νάθελε ν' ἀντηχήσουν ὡς ἐπάνω ἐκεῖ ψηλά, γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ καλὸς Θεός, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔδω κάτω δὲν τὸν ἔχασαν, ἀλλ' ὅτι στὴν ἄκρῃ τοῦ βουνοῦ βρίσκεται ἓνας γέρος παπᾶς, ποὺ γιορτάζει τὴν γέννηση τοῦ Γιοῦ Του καὶ δέεται γιὰ τίς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν. Καὶ τίς χτυποῦσε ἀκόμη, ὥρα πολλὴ τίς καμπάνες ὁ παπᾶ Βαγγέλης, σὴν νάχε μὲσα του μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα, ὅτι ἀκούγοντάς τες κανέναν Χριστιανὸς, θ' ἀψηφοῦσε τὰ χιόνια καὶ θάρχόταν.

Ἀλλὰ κανέναν δὲν φαίνόταν νάρχεται κι' ὁ παπᾶ Βαγγέλης πῆγε στὴν εκκλησία μοναχὸς του.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε μὲς ἄνοιξε

τὴν πόρτα, ἦταν νὰ φέρῃ τὸ χέρι του στὰ μάτια θαμπωμένους. Ἐνα φῶς ἄπλετο, λευκὸ, ὑπερκόσμιο πλημμύριζε τὴν εκκλησία. Ὁ παπᾶ Βαγγέλης τράβηξε σιγὰ τὸ χέρι του ἀπ' τὰ μάτια καὶ κοίταξε μὲσα.

Ἡ εκκλησία ἦταν γεμάτη ἀγγέλους. Ἀγγέλους ψηλοὺς καὶ λιγεροὺς μὲ μακρὺς φτεροὺς καὶ λεukoὺς μανδύες, καὶ μικροῦλα χαρωπὰ ἀγγελᾶκια μὲ τριανταφυλένια πρόσωπα καὶ χρυσὰ μαλλιά. Κι' ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἦσαν σκορπισμένοι στὴν εκκλησία καὶ κοίταζαν τὸν παπᾶ Βαγγέλη, σὴν νὰ περιμένανε μονάχα αὐτόν.

Τοῦ παπᾶ ἐλύγισαν τὰ γόνατα. «Σταυρὸς πειρασμὸς θᾶναι», εἶπε πρῶτα μὲ τὸ νοῦ του. «Βάλλθηκε ὁ ἔξωποδὼ νὰ μὲ κολάσῃ σήμερα ποὺ εἶμαι μοναχὸς μου». Ἐκανε τρέμοντας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ κανένα ἀπ' τὰ οὐράνια πλάσματα δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴν θέση του κι' ὅλα διατήρησαν τὴν ὡμορφιά τους καὶ τὴν θεία τους μορφὴ.

Ὁ παπᾶ Βαγγέλης προχώρησε τρέμοντας. Τρέμοντας ἔβαλε τὰ ἱερὰ ἄμφια του καὶ τρέμοντας ἐτοιμάστηκε ν' ἀρχίσῃ τὴν λειτουργία. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ λειτουργήσῃ, γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ εἶχαν ἐρθοὶ ἄγγελοι στὸ εκκλησάκι. Θέ'μου, σ' αὐτὸν βρήκε νὰ στείλῃ ὁ Κύριος τοὺς ἀγγέλους Του, ποὺ ἦταν γέρος καὶ ἀγράμματος καὶ δὲν ἔξερε νὰ λειτουργήσῃ ὅπως ἔπρεπε: «Εἶνε δυνατόν, συλλογιζόταν, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς ν' ἀξιωθῶ νὰ ἰδῶ ἓνα τέτοιο θαῦμα;»

Κοίταξε μὲ φόβο καὶ μὲ θαυμασμὸ τοὺς ἀγγέλους. Ἦταν πολλοί, ἀμέτρητοι κι' ἦταν θαῦμα πῶς χωροῦσαν ὅλοι μὲσα στὸ μικρὸ, παλὸ ἐκκλησάκι. Οἱ μεγάλοι ἦσαν χωρισμένοι ὅλοι σὲ δυὸ χοροὺς, στὸ ἀριστερὸ καὶ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς εκκλησίας καὶ τὰ μικρὰ τὰ ἀγγελᾶκια ἦσαν σκορπισμένα ἓνα γύρω.

Στὸν δεξιὸ χορὸ μπροστὰ στεκόταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ! Ὁ αὐτὸν τὸν γινώριζε ὁ παπᾶ Βαγγέλης. ἦταν ζωγραφισμένος ἐκεῖ, στὴ δεξιὰ πόρτα τοῦ τέμπλου καὶ τώρα ἔλαμπε ὅλος ἀπὸ ἀγαλλίαση βλέποντας ν' ἀληθεύῃ τὸ μήνυμα, ποὺ εἶχε πάει στὴν Μαρία. Καὶ σὸν ἄλλο χορὸ θά ἦταν βέβαια ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ μπροστὰ-μπροστὰ, ἀλλὰ κι' αὐτὸς σήμερα εἶχε ρίξει ἓναν κάτασπρο μανδύα πάνω ἀπ' τὸν γαλιστερό φορεματὸ του θώρακα καὶ τὸ αὐστηρό του πρόσωπο φωτιζόταν ὅλο ἀπὸ οὐράνια καλωσύνη καὶ χαρά.

Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἔφελναν τὰ τροπάρια τῶν Χριστοῦγέννων κι' ὁ

παπᾶ Βαγγέλης ζοῦσε σὴν σὲ ὄνειρο κι' ἔλεγε μηχανικὰ τὴν λειτουργία καὶ καμμιὰ φορὰ τοῦ ἐρχότανε νὰ σταματήσῃ γιὰ ν' ἀκούσῃ πιδ καλά τίς οὐράνιες φωνές.

Κι' ὅταν ἔβγαλε τὰ Ἅγια ὁ παπᾶ Βαγγέλης, ἦσαν τὰ ἴδια τὰ Χερουβεὶμ ποὺ ὑποδέχτηκαν τὸν Βασιλέα τῆς δόξης κι' ὅταν τὰ τρεμάμενα χέρια τοῦ παπᾶ σήκωναν ψηλὰ τὸ δισκοπότηρο, ἐγείραν οἱ ἀσώματοι ὡς κάτω τίς μακρὺς χιονάτες τοὺς φτεροὺς.

Ὁ παπᾶ Βαγγέλης κοίταζε πεταχτὰ ποὺ καὶ ποὺ τοὺς ἀγγέλους. Τοῦ φαίνότανε πῶς πολλοὺς τοὺς εἶχε ξαναῖδε. Σὴν νὰ ζωντάνευαν μπροστὰ του μορφές, λησμονημένες ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνια καὶ χαμένες μὲς τὰ βᾶθη τῆς μνήμης του. Κ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ροδαλὸ ἀγγελᾶκι ποὺ στεκότανε μπροστὰ του καὶ κουνόσε ρυθμικὰ τὸ θυμιάτ, κι' αὐτὸ μήπως τὸ ξαναῖδε ποθεν; Ὁ βέβαια αὐτὸ τὸ θυμόταν! Δὲν ἦταν τὸ παιδάκι τῆς φτωχῆς Μαρίας, ποὺ πέρσῃ ἐρχόταν τακτικὰ στὴν Ἐκκλησία, καὶ ποὺ εἶχε πεθάνει τὸ φθινόπωρο; Ὅστε εἶχε γίνεῖ ἀγγελᾶκι! Ἀχ, νὰ τῷ ἔλεπε ἡ μητέρα του, πόσο θά χαιρόταν! Σίγουρα καὶ τὸ παιδάκι θά περνοῦσε καλύτερα σὸν παρὰδεῖο παρὰ στὸ φτωχικὸ του. Χαμογέλασε σὸ ἀγγελᾶκι καὶ ἔξακουλοῦθησε τὴν λειτουργία. Ἐλεγε τρεμουλιαστὰ τίς προσευχὰς καὶ δόξαζε ὅλη τὴν ὥρα τὸν Θεὸ ποὺ τὸν ἀξίωσε αὐτὸν τὸν ἀμαρτωλὸ, νὰ ἰδῇ μιὰ τέτοια δόξα πρὶν πεθάνῃ.

Κι' ἡ λειτουργία ἐτελείωσε καὶ μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ παπᾶ ἡ θεία ὀπτασία ἐξαφανίστηκε. Λίγο λίγο οἱ ἄγγελοι ἐγέναν πιδ διάφανοι καὶ πιδ θαμποί, καὶ σὸ τέλος σκορπιστῆκαν σὴν μιὰ φωτεινὴ ὁμίχλη.

Ὁ παπᾶς ἔμεινε ἐστατικός, ἐκπληκτὸς στὴ θέση του. Ὅστερα ἀπὸ ὥρα μπόρεσε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ τρέξῃ στὸ κελλί του. Κι' ὅταν κατόρθωσαν ἐπὶ τέλους οἱ χωριάτες ν' ἀνοίξουν τὸν δρόμο σὸ χιόνι καὶ ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω στὴν μικρὴ εκκλησία, βρῆκαν τὸν παπᾶ Βαγγέλη κουλουρωμένο σὸ κρεβάτι μὲ πυρετό. Σ' ὅτι τὸν ρωτοῦσαν δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ τοὺς ἐκοίτιζε παράξενα, μ' ὀρθάνοικτα τὰ μάτια. Μόνον ὅταν τὸν ρωτήσανε πῶς μπόρεσε νὰ λειτουργήσῃ μοναχὸς του, ἀνασηκώθηκε ὁ παπᾶς σὸ στρώμα του καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς μιλά γιὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ γιὰ τὴν θεία ὀπτασία ποὺ εἶχε δεῖ.

Οἱ ἄνθρωποι κουνούσαν τὰ κεφάλια τους.

— Παραμιλάει ὁ κακομοῖρος, λέγανε, δὲν εἶναι καλά.

Ὁ παπᾶς ὅμως ἐξακολούθησε νὰ λέῃ τὰ ἴδια, ἀκόμη κι' ὅταν ἐγίατρεῦτηκε καὶ μπόρεσε νὰ κατεβῇ ὡς τὸ χωριό.

Εἶδα καὶ τὸ δικό σου τὸ παιδάκι, ἔλεγε στὴν φτωχὴ Μαρία.

Κι' ἐκεῖνη τὸν ἀκούε μὲ τὰ δάκρυα σὰ μάτια, νὰ τῆς λέῃ γιὰ τὸ μικρὸ τῆς τοῦ παιδάκι ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφο μὲ τ' ἄσπρα τοῦ φτερά.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι κουνούσαν τὰ κε-

φάλια τους κι' ἔλεγαν μεταξύ τους ὅτι ὁ παπᾶς τοὺς τὰ ἔχασε λιγάκι, ὅστερα ἀπὸ τὴν τελευταία του ἀρρώστεια.

Ἐκεῖνος τοὺς ἀφῆνε νὰ λένε. Κι' ὅταν ὅστερα ἀπὸ καιρὸ ἦρθε πάλι ὁ Ἀρχάγγελος, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ τὸν πάρῃ, ὁ παπᾶς δὲν τρώμαξε οὔτε ταραχτήκε, ἀλλὰ τοῦ χαμογέλασε γλυκά. Γιατὶ αὐτὸς, τὸ ἦξερε καλά, πῶς τὸν εἶχε κι' ἄλλοτε ξαναῖδε!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαρία-Ρόζα κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή πρὶν νὰ μιλήσῃ σὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ τῆς προκαλοῦσε τόση ἀποτροπὴ, χωρὶς κι' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ ξέρῃ γιὰ ποῖον λόγο. Στὸ τέλος ὅμως τ' ἀποφάσισε:

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριος Γκὺ; ρώτησε.

— Ὁ κύριος Γκὺ μῆτρε, θά εἶναι ὡς ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, σὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου μαρκησίου καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ βέβαια νὰ βγῇ.

Ἡ Μαρία Ρόζα κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ ἓνα περιοδικὸ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Μὰ δὲν ἐπρόσχε σ' ὅτι κοίταξε, γιὰτὶ τὸ μυαλό της ἦταν ἄλλο. Ἐπιτέλους ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοῖξε καὶ ὁ Γκὺ βγήκε. Ἡ μικροῦλα παρατήρησε πῶς ὁ ξάδελφός της ἦταν σήμερα πιδ συλλογισμένος ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ, πῶς τὸ πρόσωπό του ποὺ πάντα ἦταν τόσο πρόσχαρο, σήμερα φαίνόταν σὴν σφαιρισμένο, σκοτεινὸ.

Ὅσο ὅταν εἶδε τὴν Μαρία-Ρόζα χαμογέλασε.

— Πῶς; Σηκώθηκες κιόλας; Δὲν εἶσαι λοιπὸν κουρασμένη ποὺ ξενύχτησες χθὲς τὸ βράδυ;

— Γκὺ, ἀπάντησε ἐκεῖνη, ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω σήμερα τὸ πρωτῆ.

— Πάλι; μουρμούρισε ὁ Γκὺ, σχεδὸν ἀθελά του. Ἐκάνες μήπως καμμιὰ καινούργια ἀνακάλυψη;

«Ἀλλοίμονο, εἶπε ἡ Μαρία Ρόζα ἀπὸ μέσα της, μὲ κοροϊδεῖ. Πῶς νὰ τοῦ πῶ

τοὺς φόβους μου; Θά μὲ περάσῃ γι' ἀνόητη... Μπα, τόσο τὸ χειρότερο.»

Καὶ δυνατὰ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εἶχα τὴν ἰδέα πῶς ἐσὺ μάλλον ἔμαθες κανένα φοβερὸ μυστικὸ χθὲς τὸ βράδυ σὸ θέατρο. Ἀπὸ τότε ποὺ πήγαμε στὴν παράσταση τῆς «Μιρέγ» μοῦ φαίνεσαι ἀλλαγμένος, συλλογισμένος.

— Πῶς, τραύλισε ὁ Γκὺ, τὸ παρατήρησε αὐτὸ χθὲς τὸ βράδυ; Λοι-

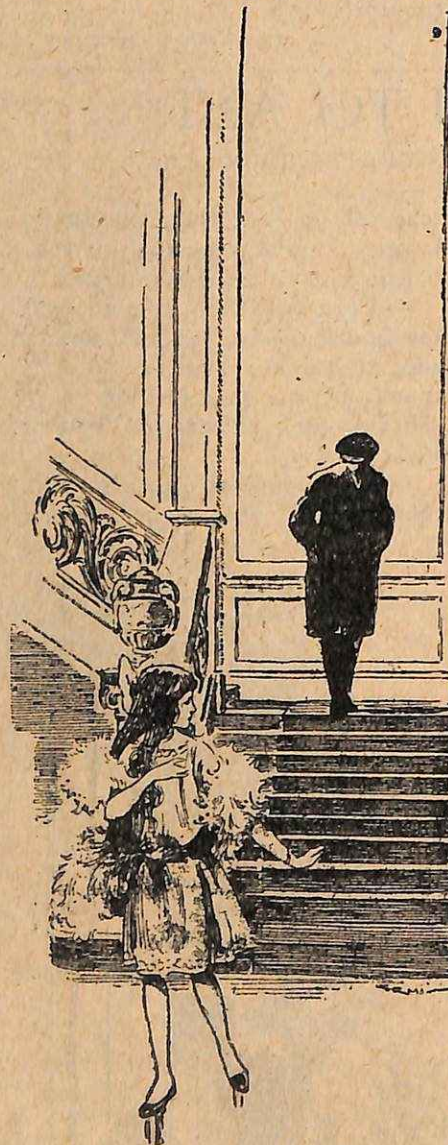

— Γρήγορα, Γκὺ, γρήγορα, βάλε τὸ μάτι σου καὶ κοίταξε!»

πὸν ἀλήθεια, εἶμαι στενοχωρημένος... ἔχω μιὰ μεγάλη στενοχωρία. Ἀλλά, ξαδελφούλα μου, ἐσὺ εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ τὴν καταλάβῃς.

Τὰ ὄρατα τρυφερά μάτια τῆς Μαρίας-Ρόζας πῆραν μιὰ ἐκφρασημισοσυγκινημένη καὶ μισοπαιχνιδιάρικη.

— Καλέ μου, Γκύ, εἶπε, εἶμαι παιδί ἀκόμη, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, μὰ καταλαβαίνω καὶ νοιώθω πολλὰ πράγ-

«Ἡ Μαρία-Ρόζα γύρισε καὶ κοίταξε. Κάποιος κατέβαινε τὴ σκάλα...»

ματα κι' ἴσαμε τώρα ἔχω πολλοὺς παρηγορήσει, καὶ μικροὺς καὶ μεγάλους.

— Εἶσαι σπουδαῖο κορίτσι, Μαρία-Ρόζα, ἔκανε ὁ Γκύ. Λοιπὸν θὰ σοῦ πῶ τί μοῦ συμβαίνει. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος ἐξ αἰτίας τοῦ φίλου μου τοῦ Περουζέλ. Τὸν ξέρεις, αὐτὸν ποὺ συναντήσαμε χθὲς τὸ βράδυ στὸ Καζίνο.

— Ναί, ναί. Ἕνας ξανθός, ποὺ μοιάζει σὰν κορίτσι;

— Ναί, αὐτὸς ἀκριβῶς. Βρίσκεται στὸ Αἶξ μαζί μὲ τὴν οἰκογένεια ἐνὸς φίλου του. Καλὰ εἶπες πὼς μοιάζει σὰν κορίτσι. Ἐχει στ' ἀλήθεια πολὺ ἀδύνατον χαρακτήρα. Παρ' ὅλο ποὺ προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἐπῆγα χθὲς τὸ βράδυ στὴν αἴθουσα ποὺ παίζουν τ' ἀλογάνια. Ἐβγαλε πρῶτα πέντε φράγκα ὁ καϊμένος, ἔτσι γιὰ γούστο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φύγῃ ἀμέσως. Πέντε ξη φορὲς στὴ σειρὰ κέρδισε. Τὸ κέρδος αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ μπη γιὰ καλὰ στὸ παιχνίδι. Ἐπαιξε καί, φυσικὰ ἔχασε. Ὑστερα θέλησε μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίσῃ τὰ χαμένα, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ κερδίξῃ ἔχανε ὅλο καὶ περισσότερα, καὶ τώρα βρίσκεται ἀνοικμένος γιὰ ἓνα μεγάλο ποσόν, ποὺ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσῃ. Ἀπὸ τὸν πατέρα του δὲν τολμάει νὰ ζητήσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰτὶ εἶναι πολὺ αὐστηρὸς καὶ δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὴν τρέλλα του. Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς ὁ κακομοῖρος ἦταν χθὲς τὸ βράδυ σὰν τρελλὸς καὶ μὲ τὸ δίκιο του.

— ὦ, τὸν καϊμένον! ἔκανε ἡ Μαρία-Ρόζα. Ἐ, βέβαια, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν φυσικὸ χθὲς τὸ βράδυ νὰ μὴν ἔχετε τὸ νοῦ σας στὴν παράσταση.

— Ὁ Περουζέλ εἶναι ὁ καλύτερός μου φίλος, συνέχισε ὁ Γκύ. Στὸ σχολεῖο πάντοτε τὸν ὑπερασπίζομαι καὶ τὸν βοηθοῦσα. Θέλω λοιπὸν ὁ πωσδήποτε νὰ τὸν βγάλω καὶ τώρα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσιν ποὺ βρίσκεται. Ἄν ὁ παπποὺς ἤθελε νὰ τοῦ δανείσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα, ὁ Περουζέλ θὰ τοῦ τὰ πληρωνε λίγα-λίγα, ὥσπου νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ.

— Θὰ θελήσῃ, λές, ὁ θεὸς; ρώτησε ἡ Μαρία-Ρόζα.

— Δυστυχῶς, ἔκανε ὁ Γκύ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του σκοτείνιαζε, τούτῃ τὴ στιγμὴ βγαίνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, θποὺ πῆγα νὰ τοῦ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρη. Τὸν ξέρεις τὴ καλὸς ποὺ εἶναι μὰ σὲ μερικὰ ζητήματα εἶναι ἀπόλυτος. Μοῦ εἶπε: «Παιδί μου, δὲν θέλω νὰ πληρώω τὰ χρεῖα τῶν φίλων σου. Γιὰ τὸ Ραυμόνδο Περουζέλ θὰ τὸ ἔκανα ἴσως, μὰ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν θὰ παρουσιασθῇ κανένας ἄλλος. Καλὴτέρα νὰ μὴν γίνῃ μιὰ τέτοια ἀρχή» Φαντάζεσαι τί στενοχωρημένος ποὺ εἶμαι. Θὰ ἔκανα ὅ,τιδήποτε, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐξοικονομήσω αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἀς εἶναι, μὴ συλλογιζόμαστε πιά αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σὲ κάνει καὶ σένα νὰ μελαγχολῇς καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος, ξαδελφούλα μου.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIASH

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΕΜΟΥΣ

1. Ο ΒΟΡΙΑΣ ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ἡ Μιράντα δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἐμενε ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι κι τῆς ἀκούγοντας τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τῶν δυὸ ἀδερφίων τῆς, ποὺ τὰχε πάρεῖ ὁ ὕπνος, πρὶν προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ ἓνα παραμῦθι ποὺ τοὺς ἔλεγε. Ἡ Μιράντα τελείωσε πρῶτα μονάχη τῆς τ' ἀρχινισμένο παραμῦθι κι ὕστερα, μὴ ἔχοντας τί καλύτερο νὰ κάμῃ, ἔμενε κουκουλωμένη κοιτάζοντας τὴ λιανοτρεμούλη φλόγα τοῦ καντηλιοῦ ποὺ ἔκαιγε πάνου στὸν κομμὸ κι' ἀκούγοντας τ' ἀπαλὸ ἀνάσασμα τῶν ἀδερφίων τῆς.

Ξαφνικὰ τὰ παραθυρόφυλλα τραντάχτηκαν. Οἱ κουρτίνες ἀνέμισαν. Κάτι πάνου στὴν τουαλέττα κουνήθηκε. Ἰσκιὸι πέρασαν πάνου στὸ ταβάνι καὶ στοὺς ῥόδινοὺς τοίχους—ἦταν ποὺ κουνήθηκε ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ. Καὶ κάτι σὰν βουητὸ ἀκούστηκε στὸ τζάκι. Ἡ Μιράντα ἔσφιξε περισσότερο τὰ σκεπάσματα γύρω στὸ λαμπρὸ καὶ κάτου ἀπ' τὸ πηγούνι.

Καὶ τότες ἀπ' ἔξω, ἀπ' τὸ σκοτάδι ἀκούστηκε ἓνα μακρόσυρτο χούουου! Τὰ τζάκια ἐτίριξαν. Τὰ κεραμίδια σὰν νὰ σηκώνονταν καὶ πάλι νὰ ξανάπεφταν, ὅπως τὸ καπάκι μιᾶς τσουκάλας νεροῦ ποὺ βράζει. Κι' ἀπ' τὴ καπνοδόχο ἤρθε κάτι σὰν μουγγρητό, κάτι σὰν σφύριγμα καὶ κάτι σὰν βόγγος.

— Ἀέρας ἔπιασε, σκέφτηκε ἡ Μιράντα καὶ θυμήθηκε πὼς εἶχε ξεχάσει ν' ἀναφέρῃ στὴν προσευχὴ τῆς τὰ καράβια καὶ τοὺς ναῦτες.

— Ἄνεμος εἶναι κίνηση τοῦ ἀέρα, εἶπε μιλώντας μοναχὴ τῆς. Ἐτσι μᾶς εἶπε ἡ Κυρία. Ὅταν ὁ ἀέρας, ἀκουμπώντας πάνου στὴ θερμὴ γῆ, ζεσταίνεται, γίνεται λαφρὸς καὶ εὐθυμὸς πετάει πρὸς τ' ἀπάνω σὰν ἓνας χαρταετὸς ὥσπου κρυώνει. Μὰ ὥστόσο ὁ κρύος ἀέρας ἔχει πάρεῖ τὴ θέσιν του πλάι στὴ ζεστὴ θερμάστρα τῆς ἐπιφάνειας τῆς γῆς. Αὐτὲς οἱ κινήσεις τοῦ ἀέρα κάνουν τοὺς ἀνέμους.

Ἄν ρίξουμε ἓνα κομματάκι σιγαρόχαρτο πάνου ἀπ' τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιῦ, ἐκεῖνο κλωθογυρίζοντας θ' ἀρχίσῃ ν' ἀνεβαίνει στὴν καπνοδόχο, σὰν ρουκέτα. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει, ἐξακολουθῇ, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σ' ἐρώτησιν τῆς δασκάλας τῆς, πὼς ἡ ζέστη κάνει τὸν ἀέρα λαφρὸ καὶ γι' αὐτὸ ἐκείνος ἀνεβαίνει. Τὸ ρεῦμα ποὺ αἰσθανόμαστε κοντὰ στὴ φωτιὰ εἶναι ἡ κίνηση ποὺ κάνει ὁ κρύος ἀέρας γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσιν τοῦ ζεστοῦ ποὺ σκαρφάλωσε στὴν καπνοδόχο γιὰ νὰ

κρυώσῃ. Οἱ ἀνεμοὶ τῆς γῆς εἶναι οἱ κινήσεις τοῦ ἀέρα.

Φαντάστηκε τὴ γῆ σὰν ἓνα ὅλο-στρογγυλὸ πορτοκάλι ποὺ στριφογυρίζει ἀδιάκοπα μέσα στὸ ἀπειρο. Θυμήθηκε τότε τὸν ἥλιο ποὺ ζεσταίνει τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ πορτοκαλλιοῦ καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἀφίνει κρύα. Κι' ὕστερα θυμήθηκε τίς κινήσεις στὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ περικυκλίζει τὸ πορτοκάλι κι' ἔφερε στὰ μυαλό τῆς τοὺς τέσσερις μεγάλους ἀνέμους τῆς γῆς ποὺ ὀρνᾶνε γιὰ νὰ φτάσουν στὰ ζεστά μέρη κι' ὕστερα τρέχουν πάλι στὶς τέσσερις γωνίες τους, ὅπως στὸ παιχνίδι ποὺ ἐπαίξε μὲ τ' ἀδέρφια τῆς. Αὐτὴ ἡ σκέψιν τὴν ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ μέσα στὸ ζεστὸ τῆς κρεββάτι.

— Τίποτε δὲν μπερδεύει περισσότερο, εἶπε τότε, ἀπὸ τὸ νὰ προσπαθῇ σὲ νὰ βρῇ ποιὸς εἶναι ὁ βοριάς, ποιὸς εἶναι ὁ νότος, ποῖα εἶναι ἡ ἀνατολὴ καὶ ποῖα εἶναι ἡ δύση πάνου σ' αὐτὸ τὸ πορτοκάλι ποὺ δὲν παύει στιγμὴ νὰ στριφογυρίζῃ, γύρω ἀπ' τὸν ἀξόνά του, μὰ καὶ νὰ χορεύῃ μαζί κι' ἓναν τρελλὸ χορὸ γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ σκέψιν τῆς τελείωσε μ' ἓνα μεγάλο χασμουρητό.

Ἀξάφνα ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Οἱ κουρτίνες ξανἀνέμισαν πρὸς τὰς πόρτας. Τὰ τζάκια κροτάλισαν, ὅπως θάτριζαν τὰ δόντια ἀπὸ χίλιους μαζί ἀνθρώπους ποὺ κρυώνουν. Ἀπὸ λίγο νὰ σβύσῃ τὸ κερί. Τὸ ταβάνι ἔβγαλε ἓναν κρότο σὰν νὰ σέρνονταν στὰ κεραμίδια καμμιὰ δωδεκαριὰ κροταλίες. Κι' ἀπ' τὴν καπνοδόχο, ἀκούστηκε ἓνα ξεφωνητὸ ὅμοιο μὲ θρήνο, ὕστερα ἓνα μούγγρισμα ποὺ ἔλεγε κι' εἶχε ἔρθει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Ἡ Μιράντα ἀκουσε ἓναν κουβᾶ, ποῦχε λησμονηθῇ πλάι στὸ πηγάδι, νὰ κυλιέται πάνου στὰ χαλίκια θγάζοντας ἓναν μεταλλικὸν ἤχη. Οἱ γριλ-

λιες κάποιου παράθυρου σ' ἓνα ἀπ' τὰ κάτω πατώματα, ποὺ δὲν εἶχαν φάινεται, κλειστεῖ καλὰ, ἀρχισαν νὰ χτυπᾶνε, σὰν ταχυδρόμοι ὀργισμένοι ποὺ δὲν τοὺς ἀνοίγουν, πάνου στὸν τοίχο. Κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ κρότοι γίνονταν ἓνα μὲ τὸν ἀδιάκοπο θόρυβο ποῦκαναν τὰ μεγάλα δέντρα.

Κι' ἀξάφνα ἡ Μιράντα ἀκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ σκέπασε ὅλους τοὺς ἄλλους κρότους.

— Κάντε τόπο! Κάντε τόπο! Εἰμι ὁ Βοριάς ὁ Ἀνίκητος κι' ὁ Ἀπιαστός, ὁ Μονάρχης τοῦ Ἀέρος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δυναμείας.

Οἱ κουρτίνες ἀνοίξαν, τὸ κερί ἔσβυσε. Κι' ἀπ' τὸ παράθυρο, ποὺ ἀνοίξε διάπλατο μπήκε μέσα ἓνας πελώριος γίγαντας. Εἶχε μαῦρο τὸ πρόσωπο· τὰ γένια του ἦσαν παγωμένα, παγοκρυστάλλα κρέμονταν ἀπ' τὰ μαλλιά του κι' ἀπ' τὰ φρύδια του καὶ στρώματα ἀπὸ χιόνι εἶχε τὸ πελῶριο στήθος του καὶ τὰ μακριὰ κνήκα του.

Ἦρθε μὲ μεγάλα βήματα κατὰ τὸ κρεββάτι, στρογγυλοκάθισε πάνου στὸ κόκκινο πάπλωμα καὶ τὸ κρεβάτι ἀμέσως σωριάστηκε. Τὸ πάτωμα μὴ βιστώντας τὸ βάρος ὑποχώρησε κι' ἡ Μιράντα αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ βουλιάζῃ... νὰ βουλιάζῃ... Δὲ φοβήθηκε αἰσθανόταν ὅμως φοβερὸ κρύο καὶ νόμιζε πὼς θὰ πάγωνε ὀλόκληρη.

— Ξέρεις τίποτε γιὰ μένα; τὴ ρώτησε ὁ γίγαντας, ἐκεῖ ποὺ βουλιάζανε στὸ κενό.

Κι' ἡ Μιράντα θυμήθηκε ἓνα ποίημα ποῦχε μάθει στὸ σχολεῖο:

«Ὅταν τὸ χειμῶνα δέρνει κρύα βροχὴ τὴν ἔρημη λεῶνα
Καὶ σκοποὺς σὰν παίξει ὁ ἀέρας μὲ τὴν
[ἀρχὴ ἀπὸ τὰ πύκνα]

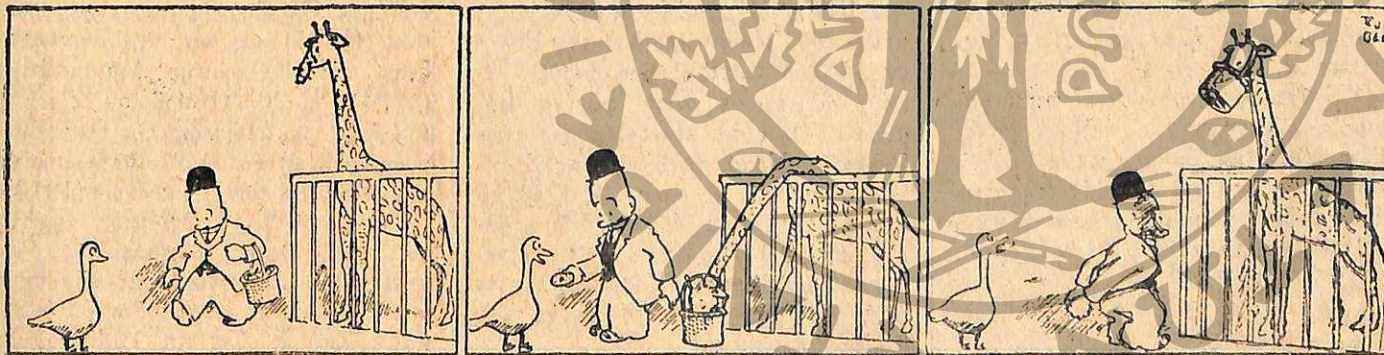
— Σίχλα καὶ τῶν γονέων! διέκοψε ὁ γίγαντας. Δὲν ξέρεις τίποτε γιὰ μένα, καθὼς βλέπω. Ἀκου λοιπὸν: Εἰμι ὁ Βοριάς. Κρατῶ καὶ μου

εἶναι μιὰ ἀπέραντη χώρα ὅλο πελῶρια παχόβουνα. Ἐκεῖ πάντα χιονίζει, πάντα τὰ νερά εἶναι παγωμένα. Κι' ἄμα ραγιστεῖ κανένας παχόβουνο σοῦ φαίνεται πὼς μούγγρισαν ἑκατὸ μαζί λιοντάρια. Ἐκεῖ μένω ἐγώ. Κάθομαι πάνου στὶς κορυφὲς τῶν χιονισμένων βουνῶν, ποῦναι πρὸ ἀσπρά κι' ἀπ' τῶν ἀγγέλων τὰ φτερά, μὲ τὸ Βόρειο Σέλας στὰ παγωμένα οὐρανοθέμελα γιὰ φῶς. Μπροστὰ μου βλέπω αἰώνια λειβάδια ἀπὸ χιόνι ποὺ δὲν τολμάει οὔτε λύκος νὰ πλησιάσῃ, οὔτε ἀγριόχην νὰ πετάξῃ πάνου τους. Ἀγναντεύω τίς ἀτελεύτητες πύλες ἀπὸ γυαλιστερὸ χιόνι ποὺ ἔχω χτίσει γύρω ἀπ' τὸ κάστρο μου. Κι' ἀπὸ μακριὰ ξεχωρίζω τὴν ἀσπρὴ ἀρκούδα νὰ σκαρφάλλων θεώρατους χιονένιους πύργους καὶ τὴν ἐρμῖνα καὶ τὴν φώκια νὰ λαχανιάζουν πάνου στὸ χιόνι.

Βλέπω τὸ μικρὸ βαπόρι τῆς ἀρκτικής θάλασσης, μὲ τοὺς ναῦτες του κουκουλωμένους μέσα σὲ χοντρές γούνες νὰ γλυστράῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παγωμένα νερά. Βλέπω τὰ κοκκαλιάρικα κι' ἐτοιμόψοφα σκυλιά νὰ σέρνουν τὰ ἔλκυθρα ἐνάντια στὴν παγωμένη πνοή μου. Βλέπω τὴ φάλαινά νὰ πετάξῃ τίς νερένιες στήλες τῆς στὸν ἀέρα. Ἀκούω τ' ἄλυχίσματα τῶν σκυλιῶν, τὰ μούγγρισμα τῆς ἀρκούδας, τὸν πάταγο τῆς φάλαινας, τίς ἀδύναμες φωνὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σκίσιμο τοῦ πάγου μου. Καὶ τότε σηκώνομαι, ἀνοίγω τῆς φτερούγες μου πάνου ἀπ' τὸ χιόνι καὶ χύνουμαι στὸν ἀέρα.

Περνάω ἀπὸ χώρες ποὺ κανένα χόρτο δὲν φυτρώνει, ποὺ ἡ χιονισμένη γῆ γίνεται σὰν σίδερο κάτου ἀπ' τὰ πόδια μου καὶ τὰ νερά γίνονται πάγος στὴν πνοή μου. Χώνω τοὺς λιγοστοὺς ἀνθρώπους μέσ' στὶς τρύπες καὶ μεσ' στὰ καλύβια, ἐνῶ τρέμουν ἀπὸ κρύο κι' ἀπὸ φόβο. Βλέ-

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ρομμία και κρίμα γιατί είναι αρκετά καλογραμμένο.

Ο ήρωας της *Φεμινίστρας* δεν είναι καθόλου αξιοκατακρίτος, ο καυμένος αλλά μάλλον αξιολύπητος, γιατί κόν τεψε να χάσει την εκδρομή του επειδή... του έφυγε δλωσδιόλου από το μυαλό! Και δός του τρεχάλες ύστερα για να προφθάσει, και έμεινε και νησιτικός έπειδή δεν είχε έτοιμάσει κανένα φαγάσιμο. Αυτό είναι βέβαια αφορημάδα, αλλά δεν είναι «αβουλος νους».

Το καλογραμμένο διηγημάκι του *Βέδα*, που αν ήταν σύμφωνο με τους δρους ασφαλώς θα βραβευόταν, έχει για ήρωα ένα μικρό Θεσσαλονικιώτη που έχασε την ώραία επίσκεψη στην Έκθεση, έπειδή ξεχάστηκε παίζοντας με τους φίλους του.

Επίσης ο Τάσος, ο αφηρημένος ήρωας του *Λήμιου Ανθού* κινδύνευε να μη δώσει εξετάσεις γιατί νόμιζε πως είχε ξεχάσει την πέννα του και χάλασε τον κόσμο να την ανακαλύψει, ενώ εκείνη βρισκόταν στην τσέπη του! Το διήγημα αυτό πλησιάζει περισσότερο στην παροιμία και θα ήταν από τα καλύτερα, γιατί η υπόθεση είναι πολύ νόστιμη, αλλά φαίνεται κάπως προχειρα και βιαστικά γραμμένο, κι' ύστερα έχει και μερικές άπιθανότητες. Π. χ. είναι κάπως άπιαστο να βάζει ένα παιδί την πέννα του στην τσέπη του, πρώτα γιατί χαλάει το πεννάκι κι' ύστερα γιατί λερωίνεται ή τσέπη. Ακόμη δεν μπορεί κανείς να πιστέψει, πως σελόκληρο σχολείο δεν βρέθηκε ένα παιδί να δανείσει τρείς δραχμές στον Τάσο για να πάρει μια καινούργια πέννα. Στο τέλος ο Α. Α. προσπαθεί να δώσει επιστημονική εξήγηση στο πάθημα του Τάσου που είναι μὲν σωστή, αλλά εδώ έπεριττενε.

Ο *Λευκάτος* μας διηγείται το πάθημα ενός παιδιού που πήγε να επισκεφθῇ ένα φίλο του και έχασε το χαρτί με τη διεύθυνσή του επάνω στο γραφείο του. Πρόκειται δηλαδή κι' εδώ για αφηρημάδα κι' όχι γι' «αβουλο νους». Το διήγημα αυτό είναι κάπως ανώμαλα γραμμένο. Π. χ. η περιγραφή του Έθνικού Κήπου που πιάνει το ένα τρίτον δεν έχει καμιά θέση. Το έπεισόδιο στο τραμ με τον εισπράτορα που ρωτούσε τον Γιώργο σὲ ποιά στάση θα κατέβη κι' εκείνος δεν ήξερε, πολύ νόστιμο, αλλά τελειώνει υπερβολικά.

Απολύτως σύμφωνη με την παροιμία είναι η απάντηση του *Σεπτεσμένου Λόρδου*, αλλά δεν μπορεί κανείς να την πει διήγημα. Είναι μάλλον μια άρκετά καλογραμμένη απολογία της τεμπελιάς του με περισσότερη περιαιτολογία απ' όση χρειάζεται σ' ένα διήγημα. Πολύ πιο νόστιμο, και καθαυτό διήγημα, θα έγραφε ο Σ. Α. αν ανέπτυξε μόνο το πάθημα του στην εκδρομή.

Ενα παρόμοιο πάθημα είναι εκείνο που αφηγείται ο *Γεῖφος* στο διηγημάκι του. Βέβαια η περιπέτεια της μικρής Νίτσας δεν οφείλεται τόσο στη τεμπελιά της ή στην άπειρικεψία της, όσο στην έπιμονή της να κάνει αυτό που ήθελε εκείνη. Όπωςδήποτε όμως η βάση πλησιάζει αρκετά στους δρους και το διήγημα είναι πολύ νόστιμο γραμμένο και πολύ παιδικό.

Η παροιμία αληθεύει άπόλυτα στο διήγημα της *Βρείκης*. Η Νίτσα της

που δεν υπολόγισε καλά πόσες μέρες έπρεπε να μελετήσει για τις εξετάσεις κι' ύστερα ξεγυμνούσε ως το πρωί για να προφθάσει, είναι το υπόδειγμα του «αβουλου νους». Το γράψιμο όμως δεν είναι ανάλογο με το θέμα. Το ύφος έχει κάποια πεζότητα, αρκετές περικοπές. Είναι δηλαδή ή φωτογραφική αποτύπωση μιας αληθινής αφήγησης, όχι όμως ένα λογοτέχνημα.

Όπωςδήποτε τα δυο αυτά διηγήματα είναι τα καλύτερα και μοιράζονται το δεύτερο βραβείο. Τα αποτελέσματα της Μικρής Τάξης θα δημοσιευθούν στο ερχόμενο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ηλικία).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γεῖφος* [18Ε]. — *Βρείκη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Βέδας* [16Ε]. *Λήμιος Ανθός* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκαστον: *Λευκάτος*, *Ρέλια*, *Φεμινίστρια*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκαστον: *Σεπτεσμένος Λόρδος*, *Ρωβύρος* ο *Κατακτητής*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακάτω δημοσιεύω, από τα δυο που πήραν Β' Βραβείο, το διήγημα του *Γεῖφου*.

ΑΒΟΥΛΟΣ Ο ΝΟΥΣ

ΔΙΠΛΟΣ Ο ΚΟΠΟΣ

— Παιδιά, διοργανώνουμε μια εκδρομή; ακούστηκε ή ζωηρή φωνή της Μαρίας.

Κοιταχτήκαμε όλοι άναμεταξύ μας. Μια εκδρομή; Πού; Πώς; Και μήπως δεν έμοιαζε σαν εκδρομή ή σημερινή επίσκεψή μας στο κτήμα του θείου που βρισκόταν έξω απ' την πόλη.

— Μμ... είπε ο Νίκος. 'Η πρότασή σου έλκυστική και μυρίζει... σόκα. Πώς όμως να πάμε, πούμαστε με τα καλά μας τα ρούχα. Έκδρομή και «μή μου άππου» και;

Η Μαίρη όμως που ήξερε την τέχνη να κινητοποιή όλους και όλα, κατάφερε να μās κάνει να βρεθούμε όλοι σύμφωνοι κι' έτσι ή εκδρομή άποφασίσθηκε. Ήμασαν καμιά δωδεκαριά αγόρια και κορίτσια όλο συνομήλικα σχεδόν, επάνω στην τρέλλα μας και όλο ξαδέλφια άναμεταξύ μας.

Στο σπίτι σαν τάκουσαν έβαλαν τις φωνές, να ή Μαίρη γρήγορα κατεύνασε τα νεύρα όλων κι' άκόμα καταφερε τον θείο να μās δείξει τον πιο σύντομο δρόμο που πήγαινε κατά το τσιφλίκι του Βασιλάκη και να τηλεφωνήση στον ιδιοκτήτη να μās περιποιηθῇ.

Μόλις ξεκινήταμε κι' άκριβώς πανω σε μια διασταύρωση, πετιέται το ζιζάνιο της παρέας ή Νίτσα και μās λέει πως πιο σύντομα είναι να πάρουμε δ'χι τον δρόμο που μās έδειξε ο θείος μα τον άλλο.

— Άλήθεια, είναι κοντινότερος; ρωτούμε.

— Άλήθεια κι' απ' αλήθεια άπαντά.

Η παρέα όμως δεν παραδέχτηκε ν' ακούση τη Νίτσα με κανένα τρόπο.

— Μπε άμάν, μπρε ζιζάνι, μās παρακαλεί ή Νίτσα, θά χάσετε που δεν θάρθετε μαζί μου.

Τίποτα έμεις.

— Δεν ξέρουμε αυτόν τον δρόμο, της είπαμε.

Πεισιμώθηκε ή Νίτσα.

— Άν δεν έρθετε θά πάω μόνη μου και βάζω σχοίχημα πως θάμαι πιο γρήγορα από σας. Ποιός θέλει νάρθη μαζί μου;

Πήρε μαζί τον Γεώργο και ξεκίνησαν. Φύγαμε κι' έμεις κι' ύστερα από μισή ώρα βρισκόμασταν στο τσιφλίκι μ'αμ' έκπληξή μας είδαμε πως ή Νίτσα με τον Γεώργο δεν βρισκόταν εκεί.

— Ε; γελάστηκε ή Νίτσα στις προβλές της; είπε ή Μαίρη.

Και περιφανες γιατί έχασε ή Νίτσα το σιόχημα, ριχτήκαμε με τα μούτρα στα σόκα.

Με τις φωνές, τα γέλια και τα παιχνίδια ξεχαστήκαμε και ξεχάσαμε και την Νίτσα με τον Γεώργο. Μά ή φωνή του ιδιοκτήτη του τσιφλικιού, που μās φώναζε ν' άνεβούμε σπίτι, γρήγορα μās συνέφερε.

Άκόμα νάρθουν τα παιδιά. Τί έπαθαν; Μή κανένα εμπόδιο τους έτυχε; Μή έπαθαν τίποτε στο δρόμο;

Ο Νίκος άνησύχος σηκώθηκε για να πάη να κοιτάξῃ, όταν από μακριά βλέπουμε να προβάλλουν κουνιστοί και λυγιστοί, ή Νίτσα με τον Γεώργο.

Μά... τί Νίτσα ήταν εκείνη; Κατασκονισμένη, ξεσκονισμένη, δεν είχε πόνι της τίποτε που να θυμίζει τη φιλάρεσκη Νίτσα μας. Το ίδιο κι' ο Γεώργος.

— Καλώς τους! φώναξε ο Νίκος. Ήμαν έτοιμος νάρθω να σ' έβρω. Γιατί τόσο να ξεχαστήτε πάνω στη σκυιά;

— Άς τ' άστεία σέ παρακαλώ, είπε ή Νίτσα, έτοιμη να κλάψῃ.

— Τί πάθατε, κι' είστε έτσι; πρόλαβε ή Μαίρη.

— Άς τα, άστε τα, μās λέει μ' ένα κλαψιάρικο ύφος ή Νίτσα. Τί να πάθουμε; Χάσαμε το δρόμο, περιπλανηθήκαμε, πέσαμε κάμποσες φορές μέσ' στα χαντάκια και γιά όλ' αυτά φταίω έγώ και πήρα και τον Γεώργο στο λαιμό μου. Άσε πιά που έχουμε ν' άκούσουμε, χωρίς άπ' αυτά που πάθαμε, και όλόκληρο έξάφαιμο σπίτι άπ' τη γιαγιά και το θείο!

— Άχ! να ζήσετε, λέει ο Γεώργος. Άς μὴν πούμε τίποτε σπίτι. Για τα χάλια πώχουμε, λέμε πως πέσαμε άπ' τα δέντρα. Σύμφωνοι;

Τί να κάνουμε; Η Νίτσα ήταν τόσο άξιολύπητη εκείνη την ώρα, ώστε για χάρη της δεχτήκαμε να πούμε ψέματα.

Μά ο Νίκος, το πειραχτήρι της παρέας, λέει στη Νίτσα:

— Έρείς, Νίτσα, τί έμοιασε αυτό που έκανες; Την παροιμία που λέει: «Αβουλος ο νους, διπλός ο κόπος».

Η απάντηση της Νίτσας ήταν μια άγρια ματιά που υποσχόταν άνταπόδοση μα ή καυμένη φοβήθηκε να το άυθαδιάσῃ, μήπως τυχόν και την προδώσει γιά το ψέμμα καθώς και την τιμωρία που θά έπακολουθούσε.

Κι' έτσι άπ' ένα πείσμα ή Νίτσα χάλασε όχι μόνο το κέφι της παρέας, αλλά έκανε κι' εκείνη διπλό και τριδιπλό κόπο γιά να μās άνταμώσῃ, παίρνοντας όπως είπε στο λαιμό της και τον Γεώργο.

Γεῖφος

Β' Βραβείο — Μεγάλη Τάξη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 δδός Εὐριπίδου
την 27 Δεκεμβρίου 1934

Μόνο όσοι έχουν ψευδώνυμο και μού γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση — έκτενέστερη ή συντομότερη, άναλόγως του θέματος και του χώρου — στην Άλληλογραφία μου. Σε δυσανάγνωστα γράμματα, με ξεθωρο μελάνι γραμμένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουντερωμένα, δεν άπαντώ. Επείσης δεν δέχομαι όσα γράμματα δεν έχουν το άπαιτούμενο γραμματοσήμο και πρέπει να πληρώσω ό τι λείπει διπλό. Όταν τα γράμματά σας έχουν πολλά φύλλα ή άλλα πράγματα εσωκλειста — λύσεις, κομμάτια γιά την Σελίδα κτλ. — πρέπει να τα ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και να βάσετε το γραμματοσήμο που χρειάζεται.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ο καινούργιος χρόνος! Μ' αυτό το φυλλάδιο, το πρώτο του 1935, στέλνω σ' αγαπημένα μου παιδιά τις πιο εγκάρδιες εύχές. Γ'εία πρώτα-πρώτα, έπειτα προκοπή, πρόοδο, και τέλος — που είναι το άποτέλεσμα — χαρά κι' ευτυχία. Διαβάζω και τις εύχές του σπιτιού μου, της Κυρά-Μάρθας, του Άνανια, των άδελφάδων του και της Πίσσας, που σās έτοιμάζουν κι' ένα ωραίο μπουναμά, τη 42α Κυριακή. Ο κ. Φαίδων σās εύχεται σήμερα ιδιαιτέρως. Και το χρόνο να γιορτάσουμε πάλι όλοι μαζί και τις δυο μας Πρωτοχρονιές. Γιατί έμεις, βλέπετε, έχουμε δυό: Την 1 Δεκεμβρίου που άρχίζει ο διαπλαστικός χρόνος, και την 1 Ιανουαρίου, που έρχεται ο Άγ Βασίλης με τα δώρα του...

Εύχαριστώ, Καστανή, γιά την άνανέωση της συνδρομής σου θά είδες και την άνανέωση του ψευδώνυμου σου. Το γραμματάκι σου, ύστερ' από ένα χρόνο, πολύ μ' εύχαρίστησε κι' έλπίζω φέτος να μού γράψῃ συχνά.

Θά είδες, Τρελλή Δόλα, ό τι ξεκαθάρισα πιά τα κομμάτια του 1934 κι' έσομ'ως θά έμαθες και την τύχη του δικού σου. Ω, θά είδῃς τι γρήγορα που θά περάσουν κι' αυτά τα τέσσερα χρόνια! Έγώ από τώρα σε βλέπω φοιτήτρια. Για την Πεντηκονταστήριδα μου δεν ξέρω τίποτα. Άποκομ'ήθηκε, φαίνεται.

Βλάση Πήλιε, πολλά από τα έργα αυτά που εκδίδουν οι έφημερίδες μεταφρασμένα, είναι βέβαια άκλεκτά. Άλλά το ζήτημα είναι ό τι μόνο οι έφημερίδες έχουν προνόμιο «άτελείας χάρτου» και μπορούν να διατιμούν τόσο φθηνά τα βιβλία τους, ενώ οι άλλοι εκδότες κι' οι συγγραφείς, άκριβως γιάτι δεν έχουν άτέλεια, άλλ' αγοράζουν το χαρτί πανάκριβα, είναι υποχρεωμένοι να διατηρούν τις συνήδεις τιμές των βιβλίων ή να μὴν εκδίδουν καθόλου.

Σ' εύχαριστώ, Χιονισμένη Παρασσέ, και γιά τα έσοπαθήματα και γιά όλα. Ψευδώνυμο δεν μπορώ να σου βρω έγώ, έσύ πρέπει να μού στείλῃς μερικά πού να σου άρέσουν και να σου διαλέξω το καλύτερο. Πες τις μαϊμαές ό τι το μυθιστόρημα αυτό δεν θά βγῇ τώρα σε βιβλίο, κι' εσύ θ' ή λείω παραπάνω στο Βλάση Πήλιο.

Μεγάλη σημασία δίνεις, Άγνή, σε παιδιαστικά λόγια και καμώματα. Το ξέρω πως αυτό προέρχεται από υπερβολική ευνουσία, μα νομίζω πως σε τίποτα δεν πρέπει να είναι κανείς υπερβολικός. Έπειτα, σ' τώρα είσαι μεγάλη, φοιτήτρια, και

μπορείς να βλέπῃς τους μικρότερους, όχι βέβαια με περιφρόνηση — ποτέ! — άλλά με συγκατάθεση και μ' έπιστομία. Εύχαριστώ πολύ, Χρυσούλα Άντωνιάδου. Κρίμα, αλήθεια, να μὴ μού γράψῃς τόσον καιρό που είσαι συνδρομητρια. Ένέκρινα το ψευδώνυμο της άδελφής σου και περιμένω να δυναμώσῃ και να μού γράψῃ κι' ή ίδια.

Πινέλο του Ραφαήλ, σου ένέκρινα, καθώς θά είδες, το νέο σου ψευδώνυμο. Πολύ μ' εύχαρίστησε το γράμμα σου, αν και, γραμμένο με ξεθωρη μελάνι, δυσκολεύθηκε κάπως να το διαβάσω.

Έμμα Μόρελαντ, τί τίτλο είχε το κομμάτι σου και πόσος καιρός είναι που μού το έφερε; Έτσι άόριστα που με ρωτάς, δεν μπορώ να θυμηθώ και να σου άπαντήσω. Για το άλλο έχεις δικίω, άλλά θά διορθωθῇ.

Άλήθεια, Φρόνη, δεν περίμενα πιά γράμμα σου και δεν φαντάζεσαι πόσο εύχαρίστη ήταν ή έκπληξή μου. Σο άναγνώστα το ψευδώνυμο κι' έλπίζω τώρα να με άποζημιώσῃς.

Σε φαντάζομαι, Χωρίς Φτερά, τά χειμωιάτικα αυτά βράδια, στο χωριό, να κάθεται κοντά στο άναμμένο τζάκι, και, ένώ ή βροχή χτυπά άλύπητα τα τζάμια, να διαβάζῃς έναν παλιό μου τόμο με τόσο ωραία μυθιστορήματα σαν το «Φεγγαρόπαιδο» και τον «Ναυτοπαίδα του Συρκούφ». Είναι μια μεγάλη απόλαυση, κι' όταν μπορείς να χῃς τις τέτοιες πολλές, δεν μπορείς να λές πως είσαι δυστυχισμένη. Τί κι' αν δεν έμαθες πολλά γράμματα; Έρείς τόσο, όσα σου φτάνουν γιά να διαβάζῃς, ν' άπολαμβάνῃς πνευματικά και συγχρόνως να μαθαίνῃς περισσότερα.

Με μεγάλη εύχαρίστηση, Μικρομέγαλε, διαβάσα στο πρώτο σου αυτό γράμμα την ιστορία της γνωριμίας μας. Θά είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου. Τώρα έλπίζω να μού γράψῃς συχνά, άλλά, σε παρακαλώ, πιο καθαρά, με πιο σκούρο μελάνι.

Είσα συνεπής, Λευκάτα, όταν συμπραίνῃς πως, άφοδ άπαιτείται μια θυσία, προτιμώτερο είναι να μὴν άπάρῃς ότε θέατρο, ότε μόρφωση, ότε κοινωνία. Έτσι όμως όμολογείς πως είσαι αντικοινωνικός και γι' αυτό ποτέ δεν θά συμφωνήσουμε. Έγώ θέλω να άπάρῃς και κοινωνία, και μόρφωση, και θέατρο, κι' όλα τα καλά του πολιτισμού. Όσοι θυμίζε άπαιτούνται γι' αυτά, πρέπει να γίνονται. Κι' οι άνθρωποι άνθρωποι να δίνουν το παράδειγμα, ότε σιγά-σιγά να λείφουν όλες οι προλήψεις, έρείς πως σήμερα άκόμα, μ' όλη την πρόοδο, άπάρχουν γονεὺς κι' άδελφοί, που δεν άφύγουν το κορίτσι τους να γίνῃ, όχι θέατρίνα, παρά ότε έπιστήμων, — γιάτρος, δικηγόρος, φιλόλογος — γιά λόγους... ήθικῃς! Έ, αυτές οι προλήψεις πρέπει να χτυπηθούν και να λείφουν. Και τότε, γιά να έβῃρη τεστήται ή κοινωνία — γιά να χῃς θέατρο π. χ. — καμιά θυσία δεν θά χρειάζεται από κανένα, Άλλά φυσικά, ή εποχή αυτή θάρη γι'όλη την καλή ή Ελλάδα, — γιάτι στον πολιτισμένο κόσμο έχει έρθει πρό πολλού — όσο οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν τις ιδέες σου...

Σπρίγς, κι' όλοι σεις που περιμένετε τα τετράδια Μ. Μυστικών που μού έχετε παραγγείλει: οι παραγγέλεις σας είναι γραμμένες χωριστά, και θά λάβατε τα τετράδια σας μόλις μού τυπώσουν. Η Βενετσιάνικη Νύχτα, που την εύχαριστώ και γιά το έσοπάθωμα, μού γράφει: «Άλήθεια, αγαπητή μου, πόσο με

μπορείς να βλέπῃς τους μικρότερους, όχι βέβαια με περιφρόνηση — ποτέ! — άλλά με συγκατάθεση και μ' έπιστομία. Εύχαριστώ πολύ, Χρυσούλα Άντωνιάδου. Κρίμα, αλήθεια, να μὴ μού γράψῃς τόσον καιρό που είσαι συνδρομητρια. Ένέκρινα το ψευδώνυμο της άδελφής σου και περιμένω να δυναμώσῃ και να μού γράψῃ κι' ή ίδια.

Η Βενετσιάνικη Νύχτα, που την εύχαριστώ και γιά το έσοπάθωμα, μού γράφει: «Άλήθεια, αγαπητή μου, πόσο με

γάλη εύγνωμοσύνη σου χρωστώ! Σ' μ' έμαθες να διαβάζω και να θαυμάζω τους μορφωμένους ανθρώπους. Με γάμισες από δίχα γιά μόρφωση. Κατάλαβα πως τίποτα, καμιά εύτυχία μεγαλύτερη δεν άπάρχει στον κόσμο, από την προσπάθεια να φτάσῃ κανείς σ'έν' από τα ψηλότερα ακαλὰ της μόρφωσης. Κι' έλπίζω να φτάσω εκεί που θέλω μια μέρα... Τί ωραία φιλοδοξία! Και πόσο είμαι εύτυχῃς που την έμπνέω στα παιδιά που με διαβάζουν!

Τό θυμώμαι, Χαλκιδιωνίτισσα, το πρώτο σου εκείνο ωραίο γράμμα, που τό δημοσίευσα μάλιστα δακέρο. Κι' άπορούσα πολύ πως δεν μού ξανάγραφες από τότε. Βλέπω όμως πως κι' έσύ άπορείς γι' αυτό, δηλαδή δεν έρείς πως τό καταφέρεις... Άς είναι, έλπίζω να με άποζημιώσῃς τώρα. Για το κομμάτι σου θά σοδ πω μόλις το διαβάσω. Εύχαριστώ πολύ γιά τις εύχές και χάρη που έγώ σοδ έδωσα άφορμή να καταγίνεσαι στη λογοτεχνία.

Χαίρω γιά τη γνωριμία κι' εύχαριστώ γιά τα καλά σου λόγια, Είρήνη Βλάχου. Έλπίζω να πάρῃς και ψευδώνυμο γιά να μού γράψῃς συχνά. Άργισα να σ' έγγραφω, γιά το γράμμα που είχε την παραγγελία σου, το έλαβα 11 ήμέρες ύστερ' από την έπιστολή.

Σ' εύχαριστούμε όλοι, Λαμπαδία, γιά τις εύχές. Τα ποτελέσματα του Διαγωνισμού Ζωγραφικής είναι έτοιμα και θά δημοσιευθούν άρα τελειώσουν τα του Διαγωνισμού Διηγήματος, δηλαδή στο μεθεπόμενο 8ο φυλλάδιο. Πολύ καλά σχεδιασμένη ή γελοιογραφική σειρά σου, νομίζω όμως ό τι ήθελες και λόγια, γιάτι δεν καταλαβαίνει κανένας τι συμβαίνει.

Μὴν άνησυχῃς, Α. Κ., το πρώτο σου γράμμα μού άρεσε πολύ και καμιά «άταξία νοηματική» δεν βρήκα σ' αυτό. Άπάντησα στην Α. Σ. γι' αυτό το ζήτημα. Όλες μαζι' δεν μπορείς να χῃς ένα ψευδώνυμο, και ποτέ ή μια, ποτέ ή άλλη να έμφανίζεται μ' αυτό. Το κοινό σας ψευδώνυμο να πούμε, γιά τις Μ. Άγγελίας, το Ξεσπάθωμα κτλ. θά είναι άπλως τόνομα της Συντροφιάς σας. Περιμένω λοιπόν το ψευδώνυμό σου — τό δικό σου — και χάρη πολύ γιά τη γνωριμία.

Ταίκοιδο. που έσοπάθωσες και σ' εύχαριστώ πολύ — Ταξιδιώτη, Τόλο Κορτεζίνο, Μαύρες Προσωπιδόφρες, Ιπτάμενε Άετέ, Κρινάκια, Αδάς Υπαρξίς, Άγνή Καρδιά, Σπρίγς των Πάγων — καλά μου παιδιά, πολύ εύχαρίστηθηκα και με τα ωραία σας γράμματα, άλλά δεν έχω τόπο να σας πω περισσότερα...

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Μικρών παιδιών σκυάχτρο» της Κ. Ν. Πολύ λυρικό, πολλές λέξεις που μόνο σε ποιήματα μπορούν να μπου. Το θέμα ωραίο και το κομμάτι θά γινόταν πολύ καλό αν ήταν γραμμένο άπλούστερα. — «Χωρίς τίτλο» της Φ. Κ. Η άρχή έχει περιττές φλυαρίες και κοινοτυπίες. Η συνάχεια που άποτελεί και το κύριο θέμα είναι πολύ άνώτερη. Άς ξανασταλή διορθωμένο, δίχως αυτό το περιττό προοίμιο. — «Ατέες οι μέρες» του Μ. Ρ. Καπ. Τί ωραία που είναι ή πρώτη στροφή και τί καίρια που άδυνατείουν τόσο οι έπόμενες. Η δεύτερη δηλαδή είναι άνεκτή και μόνο στον τελευταίο στίχο χαλάει, ή τρίτη όμως είναι και άδύνατη και άκατάληπτη σχεδόν. — «Η βιογραφία μου» της Άργεμμένης Οάλασσας. Τρυφερό και συγκινητικό άλλά χωρίς ιδιαιτέρο ενδιαφέρον γιά τη Σ. Σ. Σ. — «Ο Προσκυνητής κι' ο εύγενής» του Βλά-

ση Πήλιου. Πολύ γνωστό ανέκδοτο. — «Τώρα πάει πιά» τοῦ Κλέφτη τοῦ 21. Ὑπερτραγικό. Ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. — «Οἱ τελωνοφύλακες» τοῦ Α. Σ. Πολὺ μεγάλο. Ἡ μετάφραση σχετικῶς μόνο καλὴ. Δὲν εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. — «Ὁ πόνος πού ἐνώνει» τοῦ Δημόδοκου. Πολὺ ἀπίθανο. Πῶς μπορεῖ μιὰ μάννα νὰ ἐγκαταλείψῃ ἑστὶ τὸ παιδί της καὶ ν' ἀφίση ὑστερα ἐντολὴ στοὺς ἄλλους νὰ ψάξουν νὰ τὸ βροῦν. — «Χριστουγεννιάτικες ἀναμνήσεις» τῆς Κάμεν Σύλβα. Πολὺ πεζὰ γραμμένο. Χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. — «Πῶς μ' ἔσωσαν οἱ ἐφιάλτες» τοῦ Φ.Φ.Φ. Τὸ θέμα νόστιμο, ἀλλὰ ἄτεχνα γραμμένο. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Λιμοξίφτερο, ἄ. (ΑΩ). Μανιανοπούλα, κ. (ΑΛ). Διπρόσωπη, κ. Δολωμένο Ἀγκίστρι, ἄ. (;;;). Ἀνθός τοῦ Ἰονίου, κ. (ΝΚ). Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΝΚ). Σταλακτίτης τῆς Σηληϊᾶς, κ. Ἀγκύλι, κ. (. . .). Ἐλληνοκὶς Ἀετός ἄ. (ΤΦ). Θλιμμένη Ὀμορφιά, κ. (ΓΑ). Γραπτὸλίθος, ἄ. (!;!). Κύνκος, ἄ. (ΔΠ). Καθαρευουσιάνος, ἄ. (ΓΜ). Φράντες Σοῦμπερτ, ἄ. (. . .). Πολίτισσα, κ. (ΤΠ). Αὐτοκράτορας Τρέλλας, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Χαρούμενη Ἀνοιξη, κ. Καστανοῦλα, κ. Μιλί Σπίλ, ἄ. Πριγκίπισσα τῶν Δολαρίων, κ. Ἑσμεράλδα, κ. Γλυκεῖα Παρηγοριά, κ. Θάλεια, κ. Σαλονίτισσα, κ. Ἀθώα Ὑπαρξίς, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἰωάννη Παπαϊωάννου** (λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἄς ἐλπίσουμε σ' ἕνα καλύτερο μέλλον· ὠστόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια· οἱ νέοι μου φίλοι Βασίλειος Πλιάκος καὶ Στέφανος Ζωΐδης, ἄς σοὺ διαδίδουν αὐτὰ πού σοὺ γράφω) **Πασχαλιὰν** (σοὺ εὐχομαι καλὴ πρόοδος σ' ὅλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πού δὲν θὰ πᾶψῃς νὰ φροντίζῃς γιὰ τὴ διάδοσή μου) **Μυαλομένον Τρελλόν** (εὐχαριστῶ πολὺ αὐτὸς πού ἦλθε κι' ἀνανέωσε τὴ συνδρομὴ σου, ἀνανέωσε μαζί καὶ τὸ παλιό σου ψευδώνυμο· χαίρετιστα στὸ **Θαλασσόλυκο**) **Ἀνδριωνάκι** (ἐξετέλεσα· φίλησέ μου καὶ τὸν μικρὸ ἀδελφό· καὶ στὸ ἐξῆς γράφε μου μὲ πῖο οκοῖρο μελάνι. . .) **Δανάην** (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ πολὺ χαίρω πού σοὺ ἄρσαν τόσο τὰ νέα μου· κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ) **Ὀυρανίαν Ἰπ. Μακρῇ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Τζιλ** (σοὺ ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ λυσόχαρτο· τώρα λοιπὸν εἶσαι πάνοπλος καὶ περιμένω τὴ βοήθησίν σου καὶ τὴ συμμετοχὴ σου σ' ὅλη μου τὴν κίνησιν) **Ἰνδιάναν** (εὐχαριστῶ πολὺ· σοὺ εὐχομαι κι' ἐγὼ νὰ σοὺ εἶναι στὸ ἐξῆς τόσο εὐτυχισμένοι οἱ χρόνοι, ὥστε νὰ ἐκχάσῃς τοὺς μικροὺς πού πέρασαν γιὰ πάντα) **Καστανὴν Μπουκλίτσαν** (εὐχαριστῶ) **ἄν δὲν σ' ἐγνώρισαν ἀκόμα, θὰ σὲ γνωρίσω**) **Μαργιολάκι** (ἔστειλα· ἀσπάζομαι καὶ τὸ **Ξυνθὸ Ἀραπάκι**, πού τώρα βέβαια θὰ εἶναι καλὰ) **Ἀθανάσιον Δ. Φλόκαν** (παραγγέλια σοὺ ἐξετελέσθη) **Μίκαν Πατριόν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Λεωνίδαν Φαρδῆν** (καὶ σένα· ἐνέγραφα τοὺς τρεῖς νέους συνδρομητὰς, καὶ περιμένω κι' ἄλλους ἀφοῦ θὰ φροντίζῃς πάντα γιὰ τὴ διάδοσή μου· ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν παίρνεις καὶ ψευδώνυμο, νὰ μοὺ γράφῃς καὶ νὰπαντᾷς στοὺς (Διαγωνισμοὺς;) **Γιάννην Π. Τζαννετάκη** (καὶ

σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Θαλασσοπούλι** (εὐχαριστῶ πολὺ· ναί, πολὺ καλὸ τώρα τὸ μελάνι σου· θὰ γνωρίσῃς πολλὰς Διαπλαστοπούλας ἂν πάρῃς νὰ φορῇς τὸ Σῆμα) **Δ. Ζ. Περρῇ** (ἔστειλα) **Μαργαρίταν, Βιολέτταν, Μυρτίλην, Πριγκιπέσσαν, Μενέλαον Πανῶν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 272ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου, δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Μαρτίου.

62. Λογοπαϊντικὸς Δεξιόγραφος

Στὴ ζεστασιά σου κάθουμαι
Κι' ἐργάζομαι, διαβάζω
Καὶ κἀποτε . . . νυστάζω.
Ἄστρα θαρῶ τὸ τέλος σου,
Μὰ ὄχι ἄστρα λαμπρά,
Μονάχα, λέει, θερμά!

Ἄλκυονις

63. Στοιχειόγραφος

Πολὺ κακὸ συναίσθημα,
Βάσανο τῆς ψυχῆς . . .
Τοῦ κόβω τὸ λαϊμό.
Τί κάνω; Μ' ἀφοῦ τῶσφαξα
Γιὰ νᾶμαι πῶς εὐτυχής,
Τί ἄλλο; φονικό.

Λυσόχαρτο

64. Μεταγραμματισμός

Τυράννου ἀρχαίου γιὰ γούστο
Τὸ τελικὸ τοῦ ἀλλάζω,
Καὶ τέτοιο ἀκούω γέλιο
Ποὺ ἀληθινὰ θαυμάζω.
Γρούπα στὸ Νερὸ

65. Αἵνυμα

Τὴ νύχτα σὲ ταμπὰ τ' ἄρσενικό μου,
Σὲ πονεῖ . . .
Χερσόνησο θὰ ἰδῇς στὸ θηλυκὸ μου
Μακρινή.

Μυρτίλη

66. Δικτυωτὸν

* * * * * = Γαλλ. φρούριον περί-
* * * * * φημον ἐκ τοῦ πολέμου.
* * * * * = Ἑθν. ἐδεργέτης, ἰδρυ-
* * * * * τῆς ἐσρατικῆς Σχολῆς.
* * * * * = Ὁ κόσμος κόσμος τῶν
* * * * * ἀρχαίων
* * * * * = Ρῆμα κοινόν
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Πειραιωτάκι

67. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 4 6 4 = Μεγάλῃ πόλις
2 3 1 2 = Ὅργανον
3 4 1 4 5 = Κάμνιν ἀέρα
4 3 4 5 = Θεά
5 1 2 3 6 5 = Ἰχθύς
6 5 4 3 4 5 = Θεὸς αἰγύπτιος

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

68-69. Δύο ὁμοειδεῖς Ἐπιγραφαί

1. — Π Ρ Τ Ν 2. — Τ Π Θ Υ
Ε Α Ι Ο Ν Ο Ε Ο
Ο Τ Ν Σ Ο Ο Ι Ι
Α Ν Ρ Μ Σ Ι Μ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Μαύρη Προσποδοφόρος

70. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὀργανοῦσιν, τὰ δὲ δευτέρως γράμματα πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Πτηνὸν πού ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν· 2, Μοῦσα· 3, Θυγάτηρ τοῦ Μίνως· 4, Δημοκρατικόν· 5, Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας· 6, Θεὸς αἰγύπτιος· 7, Ἐνδοξὸς ἐλληνικὴ νῆσος,
Κεραμίδιος Γάτος

71. Φωνηεντόλιπον

τ - σ - κ - τν - σν
Ἀθώα Ὑπαρξίς

72. Γεῖφος

βοή βοή βοή
Φ βοή λ' βοή Θ
βοή βοή
βοή Κομήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

514. Ἰώσηπος (ἰός, ἵππος). — 515. Καμίνι (κά, μί, νί). — 516. Γαῦρος-μαῦρος. — 517. Φάκελος-κέφαλος. — 518. Α Δ Σ 519. ΑΓΗΣΙΔΑΟΣ Ρ Α Η (γάλα, ἥλιος, Σόλοι, ΜΡΜ Ἰλισσός, Λάϊος, Ὀλ- Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ γα). — 520-524. Διὰ Δ Ι Ν τοῦ Κ: **κουκί, κού- Ο Ο Ι πα, καλὰμ, πρόκα, Π Σ Α μάρα.** — 525. ΠΑΙ- ΝΙΟΣ (τράπεζα, Ἀπόλλων, χαμαί- λέων, Εἰρηνικός, πρίων, Ἀτρώπος, Χρυσόστομος). — 526. Ζῆ χύτρα, ζῆ φι- λία. — 527. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος (ὠμέ- γα ς, ἀλ ἐξ ανδ, ρῶ ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ' — 47]

Ἀποτελέσματα τοῦ (ΛΔ' — 434) διαγ-
νισμοῦ τῆς «Διαπλασιακῆς Συντρο-
φίᾶς»: Βραβεύομεν τὴν καρτούλα τῆς
Σφίγγας.

[ΛΕ' — 48]

Εἰς ὅλα τὰ ἀγαπητὰ Διαπλαστοπούλα ἰ-
διαίτερώς Τσικουδο, Μανικτοπούλα, εὐ-
χομαι τρισευτυχισμένο τὸ 1935.

Διαβολοκόριτσο

[ΛΕ' — 49]

Εὐχομαι σ' ὅλους-ες ὁ καινούργιος χρό-
νος νὰ φέρῃ κάθε ποθητὴ χαρὰ καὶ
εὐτυχία. **Δουλουδένια Ὑπαρξίς**

[ΛΕ' — 50]

Ἀπ' τίς λιγοστὲς καρτούλας βραβεύω
Σφίγγα «Μπετόθεν». Συγγνώμῃ γιὰ
τὴν ἄργητά μου. **Γλυκεῖα Παρηγοριά**

[ΛΔ' — 51]

Γιὰ σας, παιδιά! . . . **Ε. Λάν-** σ' ἀρέ-
σει τὸ νέο μου ὄνομα:

ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[ΛΕ' — 52]

Γιὰ σου. Γεώργιο Κωνσταντινίδη· τί
μοὺ κάνεις; Χαίρετιστα στὴν Ἰουλίττα.
Δολίτα

[ΛΕ' — 53]

Μυτιληναίου καὶ Ἀγγελάκη, Ἀρα-
καϊάδες, μὴν κάνετε κίχ γιὰτὶ χί...
Φρητριχ Σοπὲν

[ΛΕ' — 54]

Διαπλαστοπούλα, γιὰ τὸν καινούργιο χρό-
νο σὰς εὐχομαι χρόνια πολλά.
ΦΡΗΤΡΙΧ ΣΟΠΕΝ

Ὁ Δαρυγγο-Ρινο-Ὠτολόγος

Ἰατρός Μ. Π. Παπαδόπουλος

δέχεται 10-12. — Ὀδὸς Πατησίων

29. — Εἰς δὲ τὸ Νοσοκομεῖον

Ἁγία Ἐλένη μ. μ. δωρεάν

τοὺς ἀπόρους.